



## Homilija

Utorak Vazmene osmine - 22. travnja 2025.

Proslava ustanove Franjevačke kustodije Svetog Jeronima

Draga braćo i sestre, draga braćo fratri,

"Isus joj reče: «Marijo!» Ona se okrenu i reče mu na hebrejskom: «Rabuni!» - što znači: «Učitelju!»" (Iv 20,16). Danas, u Vazmenoj osmini, liturgija nam prikazuje dirljiv susret između uskrslog Isusa i Marije Magdalene. Susret koji suze pretvara u radost, očaj u nadu, smrt u život. Zar to nije srž samog uskrsnog otajstva koje slavimo? Zar to nije i duboko značenje promjene koju danas živimo i doživljavamo kao franjevačka obitelj na ovoj blagoslovljenoj zemlji?

"**Zašto plačeš? Koga tražiš?**" Današnje čitanje pokazuje dvije scene uskrsnog navještaja. U prvom, iz Djela apostolskih, vidimo Petra koji, ispunjen Duhom Svetim, hrabro navješćuje u Jeruzalemu: "Ovaj Isus, Bog ga je uskrsnuo, a mi smo svi tome svjedoci" (Dj 2,32). U drugom, iz Evanđelja po Ivanu, svjedočimo susretu između uskrslog Isusa i Marije Magdalene u vrtu, kod praznog groba. Marija plače, traži Isusovo tijelo, ne prepoznaje odmah Uskrsloga. Suze joj onemogućuju jasno gledati, njezin pogled još uvijek je usmjeren na prošlost, na ono što je bilo i što se čini nepopravno izgubljenim. Zar to nije i naša kušnja u određenim trenucima? Gledati u prošlost s nostalgijom, plakati za onim što više nije, tražiti "tijelo", dok nas Gospodin poziva da prepoznamo njegovu živu i prisutnost koja nas preobražava? Naša draga Provincija Svetog Jeronima, sa svojom stoljetnom poviješću koja vuče korijene u 13. stoljeću, proživjela je vrijeme velikog sjaja. Danas su se brojke promijenile, okolnosti su se promijenile. Mogli bismo biti u kušnji, poput Marije Magdalene, plakati zbog onoga što je bilo, tražiti "tijelo" koje više nije tu. Ali Uskrsli postavlja isto pitanje: "Zašto plačeš? Koga tražiš?". Poziva nas da podignemo pogled, da ga prepoznamo prisutnog na jedan novi način, da čujemo njegov glas koji nas poziva po imenu.

"**Marijo!**" Ključni trenutak susreta je kada Isus izgovara Marijino ime. Samo jedno ime, izgovoreno s ljubavlju, i sve se mijenja. Marija prepoznaje Učitelja, okreće se, prelazi iz plača u radost, od traženja prošlosti do susreta s njim sada Živim i Prisutnim. I danas, na ovoj povijesnoj proslavi koja označava promjenu naše Provincije u Kustodiju ovisnu o Provinciji Svetih Ćirila i Metoda, Uskrsli nas poziva po imenu. Poziva po imenu svakog od nas, poziva po imenu našu bratstvo u njegovom novom obliku. "Sveti Jeronim!" - Uskrsli zove našu novu Kustodiju istim imenom kao velikog Crkvenog naučitelja koji je preveo Sveto Pismo, čineći Božju riječ dostupnom narodu svog vremena. I mi smo pozvani da svojim životom i službom učinimo Božju riječ živom i razumljivom za muškarce i žene našeg vremena. Kao



i za Mariju Magdalenu, prepoznati glas Uskrsloga koji nas poziva po imenu početak je novog poslanja, novog puta, nove nade.

**"Idi k mojoj braći i reci im..."** Isus ne dopušta Mariji da ga zadržava. Umjesto toga, povjerava joj misiju: "Idi k mojoj braći i reci im: «Uzlazim k Ocu svojemu i Ocu vašemu, Bogu svojemu i Bogu vašemu»" (Iv 20,17). Tako Marija postaje "apostol apostola", prva navjestiteljica uskrsnuća. I mi, u našem novom načinu postojanja, kao Kustodija, primamo obnovljeno poslanje. Ne možemo "zadržati i zaustaviti" prošlost, ne možemo se grčevito držati onoga što je bilo. Poslani smo navještati da je Gospodin živ, da ide pred nama u *Galileje* – na mjestima svakodnevnog života, u našim susretima, u našim službama. Promjena koju danas živimo nije samo administrativna reorganizacija, već uskrsna prilika da obnovimo našu franjevačko zvanje i poslanje na ovom području. Kao što nas podsjeća današnji psalam: "Kamen koji odbaciše graditelji postade kamen zaglavni" (Ps 117,22). Ono što može izgledati kao smanjenje i gubitak, može postati, u uskrsnoj logici, kamen temeljac nove građevine.

**Nada utemeljena na Uskrsu** "U nadi smo spašeni" (Rim 8,24), podsjeća nas sveti Pavao. Kršćanska nada nije naivni optimizam, nije nejasna želja da stvari idu bolje. To je uvjerenje, utemeljeno na uskrsnuću Kristovu, da je Bog vjeran svojim obećanjima i da posljednja riječ nikada neće biti smrt, nego život. Sveti Franjo, u svojoj Oporuci, ostavio nam je ove riječi: " Ja sam radio svojim rukama i hoću raditi, te odlučno tražim da i sva ostala braća obavljaju kakav pošten posao.". Čak i suočen s teškoćama, Siromašak nije gubio nadu u nastavak poslanja koje mu je Bog povjerio. Naša nada, kao i ona Marije Magdalene, rađa se iz osobnog susreta s Uskrsnulim, iz slušanja njegova glasa koji nas poziva po imenu, iz prihvaćanja poslanja koje nam povjerava. To je nada koja postaje radostan navještaj, vjerodostojno svjedočanstvo, velikodušna služba.

**"Kao što je Otac poslao mene, i ja šaljem vas"** Uskrsli, susrevši učenike u Dvorani Posljednje večere, reći će im: "Kao što je Otac poslao mene, tako i ja šaljem vas" (Iv 20,21). Ovaj nastavak poslanja ključan je za razumijevanje smisla našeg postojanja kao franjevaca danas u ovoj zemlji. Naša prisutnost u Dalmaciji, Istri, Crnoj Gori, koja je započela prije mnogo stoljeća, nastavlja se danas u novom obliku. Prioriteti će se mijenjati, načini prisutnosti će se razvijati, ali ono bitno ostaje: biti svjedoci Evanđelja u na Franjin način, biti graditelji bratstva u svijetu punom podjela, biti navjestitelji nade u vremenima nesigurnosti. Naš novi oblik postojanja kao Kustodija pruža nam priliku da se usredotočimo na bitno: duh molitve i pobožnosti, kvalitetu bratstvenog života, način života u malenosti, evangelizaciju koja je pozorna na znakove vremena i potrebe zemlje u kojoj živimo.



**Zaključak** Braćo i sestre, "Krist, nada naša je uskrsnuo. Ide pre vama u Galileju". Doista, on nas prethodi, ide pred nama i u ovoj novoj etapi našeg franjevačkog puta. Ne gledajmo unatrag s nostalgijom, ne zaustavimo se na praznom grobu, nego prepoznamo Uskrsloga koji nas poziva po imenu i daje nam novo poslanje. "Ovo je dan što ga učini Gospodin: kličimo i radujmo se njemu" (Ps 117,24). Amen.

Fra Massimo Fusarelli, OFM  
*Generalni ministar*